

Od autorky série *Upírske denníky* L. J. Smith

RÍŠA TEMNOTY

Tajomstvá upírov

FRAGMENT

Ríša temnoty 1

Tajomstvá upírov

Aj v tlačenej verzii.

Objednať si môžete na stránke
www.fragment.sk

Ďalšie e-knihy v edícii:

Ríša temnoty 2 – Prekliate sestry

Ríša temnoty 3 – Čierna mágia

Ríša temnoty 4 – Tajomný anjel

Ríša temnoty 5 – Lovci zla

Ríša temnoty 6 – Záhľadný cudzinec

L. J. Smith

Ríša temnoty 1 – Tajomstvá upírov – e-kniha

Copyright © Fragment, 2013

Všetky práva sú vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

RÍŠA TEMNOTY...

LÁSKA NIKDY NEBOLA TAKÁ
NEBEZPEČNÁ.

RÍŠA TEMNOTY nie je nijaké konkrétne miesto. Je všade okolo nás. Bytosti z Ríše temnoty sú krásne, smrteľne nebezpečné a pre ľudí neodolateľné. Váš najlepší priateľ môže byť jednou z nich – rovnako ako vaša láska.

Zákony Ríše temnoty sú úplne jasné: ľudia sa nikdy nesmú dozvedieť, že Ríša existuje. A jej príslušníci sa nesmú zaľúbiť do človeka. Porušenie zákonov a správania má strašné dôsledky.

Toto sú príbehy o tom, čo sa stane, keď niekto poruší pravidlá.

RÍŠA TEMNOTY

Tajomství upírov

L. J. Smith

FRAGMENT

*Pre Marylin Marlowovú,
môj žiarivý vzor.*

*Ďakujem Jeannie Danekovej
a ostatným rovnako vynikajúcim ošetrovatelkám.*

1. KAPITOLA

Bol prvý deň letných prázdnin, keď sa Poppy dozvedela, že umiera.

Stalo sa to v pondelok, počas prvého *skutočného* prázdninového dňa (víkend sa nepočíta). Poppy sa prebudila s pocitom bohovskej ľahkosti. *Nijaká škola.* V slnečnom svetle, ktoré prúdilo dnu oknom, vyzerali tenké závesy okolo jej postele ako potiahnuté zlatom. Poppy ich rozťahla, vyskočila z postele – a trhlo ňou.

Au. Zasa tá bolesť v bruchu. Niečo ako pichnutie, ako keby sa niečo chcelo prehrýzť k jej chrbtu. Trochu jej pomohlo, keď sa predklonila.

Nie, pomyslela si Poppy. Odmietam byť cez prázdniny chorá.

Odmietam. Chce to len trochu pozitívneho myslenia.

Odhodlane, skrútená od bolesti – myslí pozitívne, hlu- paňa! – prešla halou do kúpeľne s tyrkysovými a zlatými dlaždičkami. Najprv mala pocit, že bude vracieť, ale potom bolesť zmizla rovnako nečakane, ako prišla. Poppy

sa vzpriamila a víťazoslávne sa pozrela na svoj odraz v zrkadle.

„Drž sa ma, krpec, a budeš v poriadku,“ zašepkala a sprisahanecky na seba mrkla. Potom sa naklonila dopredu a jej zelené oči sa podozrievavo privreli. Na nose mala štyri pehy. Štyri a pol, aby bola úplne presná, a to Poppy Northová obyčajne bola. Aké detinské, aké – *roztomilé!* Poppy na seba vyplazila jazyk a s dôstojným výrazom sa odvrátila. Vôbec sa neobťažovala s rozčesávaním chumáčov hustých kaderí vo farbe medi na svojej hlave.

Dôstojnosť si zachovala až do kuchyne, kde raňajkovalo jej dvojča, brat Phillip. Znovu prižmurila oči, tentoraz na neho. Je dosť nepríjemné, keď je človek malý, drobný a kučeravý – vyzerá skoro ako škriatok, ktorého videla sedieť na iskerníku v jednej detskej obrázkovej knižke – a má vysoké, klasicky krásne dvojča s vlasmi blondavými ako Viking... Nesvedčí to o istej úmyselne zlej vôli vesmíru?

„Ahoj, Phillip,“ povedala otrávene.

Na Phillipa, ktorý si zvykol na sestrine nálady, neurobila nijaký dojem. Na chvíľu zdvihol hlavu od komiksu v L. A. Times. Poppy musela uznať, že má pekné oči: zvedavé zelené oči s veľmi dlhými riasami. To bola jediná vec, ktorú mali dvojčatá spoločnú.

„Ahoj,“ odpovedal Phillip znudene a vrátil sa ku komiksu. Poppy nepoznala veľa detí, ktoré čítajú noviny,

ale to bol celý Phillip. Od vlaňajška navštevoval, rovnako ako Poppy, strednú školu v El Camino. Na rozdiel od nej mal od začiatku samé jednotky, a zároveň bol hviezdou futbalového, hokejového i basketbalového tímu. Okrem toho bol aj predsedom triedy. Doberať si ho bola jedna z najväčších Poppiných radostí. Bola presvedčená, že je príliš prudérny.

Zachichotala sa, pokrčila plecami a zatvárila sa mrzuto. „Kde sú Cliff a mama?“ Cliff Hilgard bol už od ich troch rokov ich nevlastným otcom a bol ešte prudérnejší ako Phil.

„Cliff je v práci, mama sa oblieka. Mala by si niečo zjesť, lebo sa našťve.“

„Hej, hej...“ Poppy sa postavila na špičky, aby mohla prehrabať skrinku. Našla škatuľu s Frosted Flakes, strčila dnu ruku a delikátne vytiahla jeden lupienok. Zjedla ho len tak, bez ničoho.

Nie je zasa tak zle, keď je človek malý a drobný. Urobila niekoľko krokov ku chladničke a do rytmu si triasla škatuľou s cereáliami.

„Som... sexy škriatok!“ spievala a rytmicky pri tom podupávala.

„No to teda nie si,“ povedal Phillip so šokujúcim pokojom. „A prečo si niečo neoblečieš?“

Poppy otvorila chladničku, pridržala dvere a sklonila hlavu. Mala na sebe obrovské tričko, v ktorom spávala.

Vyzeralo ako minišaty. „Toto je oblečenie,“ prehodila pokojne a vybrala z chladničky diétnu kolu.

Ozvalo sa zaklopanie na dvere. Poppy sa pozrela cez sklo, aby zistila, kto to je.

„Čau, James! Pod' ďalej.“

James Rasmussen vošiel dnu a dal si dolu veľké slnečné okuliare. Len čo sa na neho Poppy pozrela, pocítila, ako sa jej zovrel hrudník – ako vždy. Bolo úplne jedno, že ho v priebehu posledných desiatich rokov videla prakticky každý deň. Vždy, keď sa pred ňou ráno objavil, cítila v hrudi rýchle ostré búšenie – niečo medzi okúzlením a bolesťou.

Nebol to len jeho pohľad desperáda, ktorý jej vzdialene pripomínal Jamesa Deana. Mal jemné, svetlohnedé vlasy, inteligentnú tvár a sivé oči, ktoré boli striedavo vášnivé alebo chladné. Bol to najkrajší chlapec na elcaminskej strednej, ale to Poppy nezaujímalo. Mal niečo v sebe, niečo tajomné, neodolateľné, niečo mimo dosahu všetkých. Vďaka tomu sa jej rýchlo rozbúšilo srdce a začala ju svrbieť koža.

Phillip to cítil inak. Len čo James vošiel dnu, stuhol a nasadil chladný výraz. Medzi oboma chlapcami panovala nenávisť.

James sa trochu pousmial, ako keby ho Phillipova reakcia pobavila. „Ahoj.“

„Ahoj,“ odvetil Phil a ani trochu nezmäkol. Poppy

mala silný pocit, že by ju najradšej zviazal do balíka a vyniesol z miestnosti. Phillip vždy preháňal svoju rolu brata-ochrancu, keď sa objavil James. „Tak ako sa majú Jacklyn a Michaela?“ spýtal sa zlovestne.

James sa zamyslel. „No, vlastne ani neviem.“

„Ty *nevieš*? Hej, ty vždy pred letnými prázdninami svoje dievčatá odkopneš. Aby si mal voľnú ruku, však?“

„Jasné,“ zdvorilo odpovedal James. Usmial sa.

Phillip na neho pozeral s neskrývanou nenávisťou.

Na rozdiel od chlapcov sa Poppy zmocnila radosť. Zbohom, Jacklyn, zbohom, Michaela. Zbohom, Jacklynine dlhé, elegantné nohy a Michaelino nafúknuté poprsie. Toto leto bude skvelé.

Veľa ľudí si myslelo, že vzťah Poppy a Jamesa je platonický. Nebola to pravda. Poppy už roky vedela, že si ho raz vezme. Bola to jedna z jej dvoch veľkých túžob. Vidieť celý svet bola tá druhá. Ešte sa nedostala k tomu, aby o tom Jamesa informovala. Momentálne si myslel, že sa mu páčia dlhonohé dievčatá s upravenými nechťami a v talianskych lodičkách.

„To je nové cédečko?“ spýtala sa, aby sa nemusel pozerať na svojho budúceho švagra.

James to uvítal. „To je nový etnotechno release.“

Poppy zajasala. „Ďalší speváci s hrdelnými hlasmi – nemôžem sa *dočkať*. Poďme si to pustiť.“ V tej chvíli však vošla jej mama. Poppina mama bol skvelá, blondá-

vá a perfektná, podobala sa na hrdinky Alfreda Hitchcocka. Obyčajne na nej bolo vidieť, že je veľmi schopná. Poppy, ktorá zamierila von z kuchyne, do nej takmer vrazila.

„Prepáč – bré ráno!“

„Počkaj minútku,“ zvolala mama a chytila Poppy vzadu za tričko. „Dobré ráno, Phil, dobré ráno, James,“ dodala. Phil jej odpovedal a James so strojenou slušnosťou prikývol.

„Už ste všetci raňajkovali?“ chcela vedieť mama. Chlapci odpovedali, že áno, a ona sa pozrela na svoju dcéru. „A čo ty?“ spýtala sa a pozerala sa jej priamo do tváre.

Poppy zahrkala škatuľou s cereáliami a jej mama sa mykla. „Prečo si na ne nedáš mlieko?“

„Takto sú lepšie,“ povedala Poppy rozhodne, ale keď ju mama ľahko postrčila ku chladničke, vybrala z nej nízkotučné mlieko.

„Aký máte plán na prvý deň slobody?“ spýtala sa mama a pozrela sa z Jamesa na Poppy.

„Ach, neviem.“ Poppy sa obrátila na Jamesa. „Budeme počúvať hudbu, možno vyrazíme hore na kopce. Alebo zájdeme na pláž?“

„Čokoľvek budeš chcieť,“ povedal James. „Máme pred sebou celé leto.“

Poppy si predstavila leto. Horúce, zlaté, žiarivé. Voňa-

lo chlóróm v bazéne a morskou soľou; pod chrbtom skoro cítila teplú trávu. Celé tri mesiace, pomyslela si. To je dlhý čas. Tri mesiace sú ako večnosť.

Je zvláštne, že sa to stalo vo chvíli, keď myslela na prázdniny.

„Môžeme sa pozrieť do tých nových obchodov vo Village,“ začala, keď ju naraz premohla bolesť a dych jej uviazol v krku.

Bol to strašný, hlboký a trýznivý záchvat bolesti a ona sa celá skrútila. Škatuľa s mliekom jej vyletela z ruky a všetko zosivelo.

2. KAPITOLA

Poppy!“ počula mamin hlas, ale nič nevidela. Na dverách kuchyne poskakovali čierne bodky.

„Poppy, si v poriadku?“ Poppy pocítila, ako ju mama chytila za ruky a vydesene ich stisla. Bolesť začala ustupovať a vrátil sa jej zrak.

Keď sa narovnala, uvidela pred sebou Jamesa. Tvár mal skoro bez výrazu, ale Poppy ho dobre poznala, aby si všimla strach v jeho očiach. Uvedomila si, že drží škatuľu s mliekom. Musel ju chytiť v letku, keď ju pustila. Úžasné reflexy, pomyslela si nejasne. Fakt úžasné.

Phillip vyskočil zo svojho miesta. „Si v poriadku? Čo sa stalo?“

„Ja... neviem.“ Poppy sa rozhládla a rozpačito pokrčila plecami. Teraz, keď jej už bolo lepšie, si priala, aby na ňu všetci tak nezízali. Spôsob, ako sa vyrovnáť s bolesťou, bolo ignorovať ju, nie myslieť na ňu.

„Je to nejaká hlúposť. Podľa mňa dáka gastroniečomatalída. Viete, niečo som zjedla!“

Mama ňou zľahka zatriasla. „Poppy, toto nie je gastroenteritída. Túto bolesť si už mala – takmer pred mesiacom, je to tak? Je to teraz úplne rovnaké!“

Poppy sa znepokojene zavrtila. Vlastne tá bolesť nikdy úplne neprestala. V priebehu množstva aktivít na konci školského roka sa jej nejakým spôsobom podarilo ju ignorovať, a tak si na bolesť v podstate zvykla.

„Tak nejak,“ snažila sa získať čas. „No...“

To mame úplne stačilo. Lahko Poppy stisla a zamierila k telefónu v kuchyni. „Vieš, nemám nemocnice rada, ale zavolám doktorovi Franklinovi. Chcem, aby sa na teba pozrel. Toto nemôžeme ignorovať.“

„Ach, mami, sú *prázdniny*...“

Mama rukou zakryla slúchadlo. „Poppy, toto sa nedá odložiť. Choď sa obliecť.“

Poppy zamrňala, ale bolo jej jasné, že je to márne. Kývla na Jamesa, ktorý sa zamyslene pozeral do diaľky.

„Aspoň si vypočujeme to cédečko, kým budem musieť ísť.“

James sa pozrel na cédečko, ako keby naň zabudol. Potom položil škatuľu s mliekom. Phillip vyšiel za nimi do chodby.

„Hej, kamoš, počkáš tu, kým sa oblečie.“

James sa sotva obzrel. „Daj mi pokoj, Phil,“ povedal skoro neprítomne.

„Daj ruky preč od mojej sestry, ty úchyl.“

Poppy len pokrútila hlavou a vošla do svojej izby. Ako keby mal James záujem vidieť ju vyzlečenú. *Bodaj by to chcel*, pomyslela si smutne a vytiahla zo zásuvky kraťasy. Obliekla si ich a stále krútila hlavou. James bol jej najlepším kamarátom, jej úplne najlepším kamarátom a ona zasa jeho. No nikdy neprejavil najmenšiu chuť dotknúť sa jej. Niekedy jej napadlo, či si vôbec všimol, že je dievča.

Raz ho *donútim*, aby si to uvedomil, pomyslela si a zavolala ho hore.

James vošiel a usmial sa na ňu. Taký úsmev na iných ľuďoch vidíte len výnimočne. Nebol to nijaký výsmešný alebo ironický úškľabok, ale milý, trochu pokrivený malý úsmev.

„Prepáč mi tú záležitosť s doktorom,“ povedala Poppy.

„Nie. Musíš tam ísť.“ James sa na ňu povzbudivo pozrel. „Vieš, tvoja mama má pravdu. Už to trvá dosť dlho. Schudla si, v noci nemôžeš spať...“

Poppy sa na neho vyľakane pozrela. Nikomu nepovedala o tom, aké má v noci veľké bolesti. Dokonca ani Jamesovi nie. James však niektoré veci jednoducho vedel. Akoby vedel čítať myšlienky.

„Proste ťa poznám. To je všetko,“ povedal. Keď na neho prestala civieť, venoval jej figliarsky pohľad. Rozbalil cédečko.

Poppy pokrčila plecami, hodila sa na posteľ a zadívala sa na strop. „Aj tak by som si priala, aby mi mama ne-

chala aspoň *jeden* deň prázdnin,“ podotkla. Natiahla krk a skúmavo sa na Jamesa zahľadela. „Chcela by som, aby moja mama bola ako tvoja. Moja si stále robí starosti a snaží sa mi organizovať život.“

„A tú moju vôbec nezaujíma, či som prišiel domov, alebo odišiel. Tak čo je horšie?“ spýtal sa otrávene James.

„Tvoji rodičia ťa nechajú bývať vo vlastnom *byte*.“

„V dome, ktorý vlastní. Pretože je to lacnejšie, ako najať si správcu.“ James potriasol hlavou a uprel zrak na CD, ktoré dával do prehrávača. „Nezatracuj svojich rodičov, krpec. Máš väčšie šťastie, ako tušíš.“

Poppy nad jeho slovami chvíľu premýšľala. Medzitým začala hrať hudba. S Jamesom obaja zbožňovali transbít-nický elektronický zvuk, ktorý sem prišiel z Európy. Jamesovi sa páčil techno bít, Poppy ho milovala. Bola to *naozajstná* hudba, surová a pôvodná, vytvorili ju ľudia, ktorí v ňu verili. Ľudia predchnutí nadšením, nie ľudia oplývajúci peniazmi.

Okrem toho jej hudba z iných krajín dávala pocit, že je súčasťou ostatných miest na zemi. Milovala jej rozdielnosť, jej nezvyklosť.

Keď na to príde, možno práve toto sa jej páčilo aj na Jamesovi. Že bol taký iný. Práve naklonila hlavu, aby sa na neho pozrela, keď vzduch naplnil zvláštny rytmus bubnov.

Poznala Jamesa lepšie ako ktokoľvek iný, ale vždy tu

bolo niečo, niečo v ňom, čo bolo pre ňu nedostupné. Niečo, čoho sa nikto nemohol dotknúť.

Ostatní ľudia ho považovali za domýšľavého alebo chladného alebo pyšného, ale nebolo to nič z toho. Bol len *iný*. Úplne iný ako ktorýkoľvek zo zahraničných študentov v škole. Z času na čas sa Poppy zdalo, že sa jej podarí zistiť, čím je zvláštny, ale vždy jej to vyklzlo. A niekoľkokrát, hlavne neskoro v noci, keď počúvali hudbu alebo pozorovali oceán, mala pocit, že sa jej to chystá povedať.

A vždy cítila, že až jej to *prezradí*, bude to niečo dôležité, niečo šokujúce a krásne. Asi ako keby na ňu prehovorila túlavá mačka.

Pozorovala Jamesa, jeho čisto rezaný profil, hnedé vlnité vlasy, ktoré mu padali do čela, a pomyslela si: Vyzerá smutne.

„Jamie, nič sa nedeje, však? Chcela som povedať doma alebo tak?“ Bola jediným človekom na celom svete, ktorý mu mohol hovoriť Jamie. Dokonca ani Jacklyn alebo Michaela to nikdy neskúsili.

„Čo by sa doma malo diať?“ odpovedal s úsmevom, ktorý sa mu nezobrazil v očiach. Potom odmietavo zavrtil hlavou. „Nerob si starosti, Poppy. Nie je to nič dôležité – len hrozí návšteva jedného príbuzného. Nevítaného príbuzného.“ Tentoraz sa mu úsmev zaleskol v očiach. „Alebo mám starosť o teba,“ dodal.

Poppy sa chystala namietať. „Hej, to určite,“ ale miesto toho sa počula, ako hovorí: „Skutočne?“

Zdalo sa, že vážnosť situácie brnkla na inú strunu. Úsmev mu z tváre zmizol a Poppy si uvedomila, že zízajú s vážnym výrazom jeden na druhého. Len sa dívali jeden druhému do očí. James vyzeral neisto, skoro bezbranne.

„Poppy...“

Poppy preglgla. „Áno?“

Otvoril ústa... a potom prudko vstal a pristúpil k jej stosedemdesiatwattovým reproduktorom. Keď sa otočil, jeho sivé oči boli nepreniknuteľné.

„Určite by som si robil starosti, keby si bola vážne chorá,“ povedal jemne. „Na to predsa priatelia sú, nie?“

Poppy si vzdychla. „Áno,“ povedala melancholicky a potom sa na neho odhodlane usmiala.

„No ty nie si chorá,“ podotkol. „Potrebuješ len, aby sa na teba pozreli doktori. Najskôr ti pichnú nejaké antibiotiká alebo niečo také – a vezmú na to obrovskú ihlu,“ dodal šibalsky.

„Sklapni,“ vykrikla Poppy. James vedel, že má z injekcií hrôzu. Len predstava, ako jej ihla preniká do kože...

„Ide sem tvoja mama,“ povedal a otočil hlavu k pootvoreným dverám. Poppy nechápala, ako mohol počuť, že niekto prichádza – hudba hrala nahlas a na chodbe boli koberce. Vtom sa dvere otvorili a vošla mama.

„Dobre, zlatko,“ povedala rázne. „Doktor Franklin povedal, aby sme hneď prišli. Je mi ľúto, James, ale musím Poppy odviezť.“

„To je v poriadku. Môžem prísť poobede.“

Poppy vedela, kedy prehrala. Nechala mamu, aby ju odtiahla do garáže a ignorovala Jamesa, ktorý predvádzal, ako niekto dostáva obrovskú injekciu.

O hodinu neskôr ležala na vyšetrovacom stole doktora Franklina. Jemnými prstami jej prehmatával brucho a ona zdvorilo odvrátila oči. Doktor Franklin bol vysoký, štíhly a prešedivený, so zovňajškom dedinského lekára. Nieкто, komu môžete úplne veriť.

„Tu to bolí?“ spýtal sa.

„Hej, ale bolesť mi vystreľuje do chrbta. Možno som si natiahla sval alebo také niečo...“

Jemne skúmové prsty sa posunuli, potom zostali stáť. Výraz v doktorovej tvári sa zmenil. V tej chvíli Poppy vedela, že to nie je natiahnutý sval. Nebol to pokazený žalúdok, nebolo to nič obyčajné a život sa jej mal navždy zmeniť.

Doktor Franklin len povedal: „Viete, rád by som ju poslal na nejaké vyšetrenia.“

Jeho hlas znel sucho a zamyslene, ale Poppy napriek tomu zachvátila panika. Nebola schopná vysvetliť, čo sa s ňou deje – nejaké príšerné tušenie, ako keby sa pred ňou v zemi otvorila čierna diera.

„Prečo?“ spýtala sa mama.

„No...“ Doktor sa usmial a posunul si okuliare na čelo. Dvoma prstami poklepkával po vyšetrovacom stole. „Je to len súčasť vylučovacieho procesu. Poppy tvrdí, že má bolesti v hornej časti žalúdka, ktorá vystreľuje do chrbta. Bolesť, ktorá je horšia v noci. A má hmatateľný žlčník – to znamená, že je zväčšený. To sú symptómy mnohých ochorení a sonograf nám ich pomôže určiť.“

Poppy sa upokojila. Nemohla si spomenúť, na čo je žlčník, ale bola si úplne istá, že ho nepotrebuje. Nijaký orgán s takým hlúpyim názvom nemôže byť dôležitý. Doktor Franklin hovoril ďalej. Hovoril o slinivke a zväčšenej pečeni a mama prikyvovala, ako keby mu rozumela. Poppy nič nechápala, ale panika zmizla. Pripadalo jej, že tú čiernu dieru niekto prikryl vekom, takže po nej nezostala nijaká pamiatka.

„Na sonograf pôjdeš do detskej nemocnice na druhej strane ulice,“ vysvetľoval doktor Franklin. „Až budete hotové, vráťte sa naspäť.“

Poppina mama prikývla. Pokojne, vážne a rázne. Podobne ako Phil. Alebo Cliff. Dobre, my sa o to postaráme.

Poppy si pripadala dôležitou. Nikto, koho poznala, nebol na vyšetrení v nemocnici.

Mama jej prehrabla vlasy a spoločne vyšli z ordinácie doktora Franklina. „Teda, Poppy. Čo si si to vymyslela tentoraz?“

Poppy sa uličnícky zasmiala. Predchádzajúce obavy ju už úplne opustili. „Možno budem musieť ísť na operáciu a budem mať zaujímavú jazvu,“ prehodila, aby svoju mamu rozosmiala.

„Dúfajme, že nie“ odvetila mama. Vôbec ju to nepobavilo.

Detská nemocnica Suzzane G. Monteforteovej bola v peknej sivej budove s krivými oblúkmi a obrovskými pomaľovanými oknami. Keď prechádzali okolo obchodíka s darčekom, Poppy sa zamyslene pozrela dnu. Musel to byť obchod pre *deti*. Bol plný dúhovo sfarbených hračiek a plyšových zvieratiek. Dospeli tam na poslednú chvíľu mohli kúpiť nejaký darček.

Z obchodu vyšla dievčina. Vyzerala trochu staršia ako Poppy, možno mala sedemnásť alebo osemnásť. Bola pekná, s perfektným mejkapom a s nádhernou šatkou, ktorá nemohla utajiť skutočnosť, že nemá vlasy. Mala okrúhlu tvár, pod šatkou sa jej veselo hojdali náušnice a vyzerala šťastne. Poppy k nej pocítila nával sympatií.

Sympatií... a strachu. To dievča bolo *vážne* choré. Pochopiteľne, nemocnice sú predsa pre vážne chorých ľudí. Zrazu si Poppy priala, aby mala vyšetrenie za sebou a mohla odtiaľ vypadnúť.

Sonograf nebolel, ale na pokoji jej nepridal. Technik jej natrel brucho nejakým gélom, potom cezeň prešiel studeným snímacím zariadením, ktoré do nej vyslalo

zvukové vlny a vyfotografovalo jej vnútornosti. Poppy sa v duchu vrátila k peknej dievčine bez vlasov.

Potom si spomenula na Jamesa a trochu ju to rozptýli-
lo. Z nejakého dôvodu si vybavila, ako sa s ním stretla
prvýkrát. Toho dňa, keď prišiel do materskej školy. Bol
to bledý chudý chlapec s veľkými sivými očami. Vyzeral
trochu *zvláštne*, a tak ho všetci chlapci neustále pod-
pichovali. Na ihrisku okolo neho krúžili ako loveckí psi
okolo líšky – kým si Poppy nevšimla, čo sa deje.

Už v piatich rokoch mala skvelý pravý hák. Vletela
medzi nich a začala všetkých fackovať a kopáť do ho-
lene, kým veľkí chlapci neutiekli. Potom sa obrátila
k Jamesovi.

„Chceš sa so mnou kamarátiť?“

Po krátkom zaváhaní placho prikývol. V jeho úsmeve
bolo niečo podivne milé.

Poppy však rýchlo zistila, že jej nový kamarát je
v niektorých maličkostiach iný. Keď umrela triedna jaš-
terička, zdvihol jej mŕtvolku a spýtal sa Poppy, či ju
nechce pochovať. Učiteľku to vydesilo.

Vedel aj to, kde nájde mŕtve zvieratká – ukázal jej
opustený pozemok, na ktorom ležalo v suchej tráve nie-
koľko zdochnutých králikov. Vôbec sa ho to nedotklo.

Keď bol trochu starší, prestali sa mu väčšie deti po-
smievať. Vyrástol a bol rovnako vysoký ako všetci ostat-
ní. A napodiv aj silný a rýchly. Získal si reputáciu drsnia-

ka a nebezpečného chlapca. Keď sa našťval, lesk v jeho sivých očiach naháňal hrôzu.

Na Poppy sa však nikdy nehneval. Počas všetkých rokov zostali najlepšimi priateľmi. Na druhom stupni začal chodiť s dievčatami – všetky v škole po ňom túžili – no on so žiadnou z nich dlho nezostal. A nikdy sa im nezveroval, pre ne to bol záhadný, uzavretý, zlý chlapec. Len Poppy poznala jeho druhú tvár. Zraniteľnú a láskavú.

„Dobre,“ povedala sestra a Poppy sa s trhnutím vrátila do súčasnosti. „Sme hotoví, utri si ten gél.“

„Tak čo tam bolo vidieť?“ spýtala sa Poppy a pozerala sa na monitor.

„To ti povie tvoj lekár. Röntgenológ vyhodnotí výsledky a zavolá k nemu do ordinácie.“ Jej hlas znel úplne bezvýrazne – tak bezvýrazne, až sa Poppy prudko otočila.

Vrátili sa do čakárne doktora Franklina. Poppy sa nepokojne ošívala, zatiaľ čo si jej mama prezerala staré časopisy. Keď sestra zavolala: „Pani Hilgardová,“ vstali obidve.

„Ach, nie,“ povedala sestra. Vyzerala nervózne. „Pani Hilgardová, doktor chce hovoriť len s vami osamote.“

Poppy s matkou sa na seba pozreli. Mama pomaly položila časopis *People* a vykročila za sestrou.

Poppy sa za ňou dlho pozerala.

Čo to, *preboha*, znamená... v minulosti *to* doktor Franklin nikdy neurobil.

Poppy si uvedomila, ako jej ťažko bije srdce. Nie rýchlo, len ťažko. Buch...buch...buch, ozývalo sa uprostred hrude, až sa je triasli všetky vnútornosti. Pripadala si ako v sne a točila sa jej hlava.

Nemysli na to. Najskôr to nič nie je. Prečítaj si časopis. Prsty ju však nechceli poslúchať. Konečne časopis otvorila, ale oči jej poskakovali po slovách, ktoré sa jej nedostali do mozgu.

O čom tam vnútri hovoria? Čo *sa* deje? Už to trvá trochu pridlho...

Bolo to nekonečné. Počas čakania si Poppy uvedomila, že váha medzi dvoma možnosťami. Po prvé, nie je to nič vážne a až mama vyjde von, bude sa smiať, že jej niečo také vôbec napadlo. A po druhé, je na tom veľmi zle a bude musieť podstúpiť nejakú príšernú liečbu, aby sa jej stav zlepšil. Prikrytá diera a otvorená diera. Keď bola diera prikrytá, bolo jej všetko na smiech a cítila sa v rozpakoch, že mala melodramatické predstavy. No keď sa otvorila, mala pocit, že predchádzajúci život bol len sen a až teraz ju dostihla krutá realita.

Keby som mohla zavolať Jamesovi, pomyslela si.

Konečne sestra povedala: „Poppy? Poď ďalej.“

Ordinácia doktora Franklina bola obložená drevom a na stenách viseli certifikáty a diplomy. Poppy sa usadila na koženú stoličku a snažila sa, aby si nikto nevšimol, že skúma matkinu tvár.